

1 Νοεμβρίου 2015

Ιερομόναχος Κοσμάς Μικραγιαννανίτης († 1 Νοεμβρίου 1923)

/ [Συναξαριακές μορφές](#)

Έζησε λίαν ασκητικά με τη μικρή συνοδεία του στην πιο μικρή Καλύβη της σκήτης της Μικράς Αγίας Άννης, της Κοιμήσε-ως της Θεοτόκου. Γέροντα είχε τον Ξακουστό Πνευματικό Γρηγόριο (+1899), τον οποίο ο πατριάρχης Ιωακείμ ο Γ΄

ονόμαζε στύλο της αρετής και του μοναχικού βίου. Ο Γέροντας Κοσμάς συνέχισε το έργο του. Αξιώθηκε, αναφέρουν, να μεταλαμβάνει τους άγνωστους και ανώνυμους ερημίτες-ασκητές του Άθωνα. Όταν κάποτε σε μία σύναξη των πατέρων της σκήτης της Αγίας Άννης μερικοί μοναχοί είπαν ότι σήμερα δεν υπάρχουν μεγάλοι βιαστές και ενάρετοι πατέρες, ο παπα-Κοσμάς διαχώρησε τη θέση του και είπε θαρρετά και με γνώση πως πολύ κο-ντά τους στην έρημο υπάρχουν και σήμερα άνθρωποι του Θεού, άγιοι, ισάγγελοι. Ο λόγος του στάθηκε πειστικός και οι μοναχοί αποσύρθηκαν για τις Καλύβες τους ειρηνικοί και αναπαυμένοι.

Επέστρεψε ο παπα-Κοσμάς στο ησυχαστήριό του. Στο τέλος της εβδομάδας τον επισκέφθηκαν, ως συνήθως, οι άγνωστοι ασκητές. Αφού με μεγάλη ευλάβεια και κατάνυξη μετάλαβαν των αχράντων Μυστηρίων έφυγαν. Καθυστέρησε την αναχώρησή του ο γηραιότερος και του είπε, πως έχουν κάνει μία συμφωνία και δεν θα πρέπει ν' αναφέρει πουθενά ποτέ για την ύπαρξή τους και τις επισκέψεις τους στο εκκλησάκι του προς θεία Κοινωνία. Είχαν φαίνεται πληροφορηθεί τη συγκεκριμένη συνομιλία του στη σκήτη. Ο παπα-Κοσμάς δεν κατάλαβε καλά την προειδοποίηση.

Όταν μετά από καιρό ένας μοναχός περιέπεσε σε ακηδία και απόγνωση και πήγε να του πει πως δεν υπάρχουν σήμερα στο Άγιον Όρος πατέρες σε πνευματικά ύψη και σε υψηλά μέτρα αρετής και ως εκ τού-του θ' αφήσει το μοναχικό σχήμα και θα επιστρέψει στον κόσμο, ο Πνευ-ματικός λυπήθηκε πολύ. Με δάκρυα προσευχόταν για την ανάνηψή του και αφιέρωσε πολύ χρόνο για τη διόρθωσή του. Στο τέλος αναγκάσθηκε να του πει να μείνει στην Καλύβη, στη μεταμεσονύκτια θεία Λειτουργ-γία, παρακολουθώντας την από ένα παραθυράκι, ελπίζοντας ότι έτσι θα καταλυγεί και μεταστραφεί. Ο παπα-Κοσμάς άρχισε τη Λειτουργ-γία, η συνοδεία του αναπαυόταν, ο κρυπτόμενος μοναχός προσευχόταν. Ξαφνικά εισήλθαν στο ναύδριο της Θεοτόκου πέντε, αόρατοι συνή-θως, ασκητές με φωτεινά πρόσωπα. Αφού προσκύνησαν τις εικόνες και πήραν την ευχή τού λειτουργού, τους μετέδωσε τη θεία Κοινωνία. Έμεινε πάλι στο τέλος ο γεροντότερος και σεμνά και ταπεινά του είπε: «Γέροντα, σ' ευχαριστούμε διά την επί τόσα έτη εξυπηρέτηση, δεν είναι όμως δυνατόν να συνεχίσουμε, διότι δεν εκράτησες τον λόγο σου και αποκάλυψες την παρουσία μας, διά ωφέλεια μεν, αλλά ημείς δεν πληροφορούμεθα εκ Θεού να συνεχίσωμεν».

Ο παπα-Κοσμάς από τη λύπη του έμεινε άφωνος. Ο κρυπτόμενος μοναχός τού ζητούσε να τον συγχωρήσει, τον ευχαριστούσε για τη θέα επιγείων αγγέλων, μετανόησε και παρέμεινε με ζήλο στον τόπο της ασκήσεώς του να ολοκληρώσει διά βίου το έργο του. Έλεγε πως είδε αγγέλους στη γη και μπολιάστηκε ουρανό.

Συγκινημένος ο παπα- Κοσμάς για τη μεταστροφή του, αλλά και βαθύτατα λυπημένος για την απώλεια της εξαίσιας πνευματικής παρουσίας, ζητούσε συγχώρεση για την αποκάλυψη. Από τον καημό του μετά λίγο αναπαύθηκε αιώνια. Έμεινε σ' εμάς η διήγηση. Πολλοί αμφισβητούν και απορρίπτουν τελείως την παρουσία των αγνώστων ασκητών. Οι μαρτυρίες για την ύπαρξή τους δεν είναι καθόλου λίγες. Να ζεις ταπεινά και κρυφά πάντως είναι πολύ σημαντικό και θεοαγάπητο.

Ο Α. Μωραϊτίδης, συνοδεύοντας τον Γέροντα Δανιήλ (+1929), περιγράφει ωραία: «Μετέβημεν πεζή εις την ερημικήν Καλύβην του μεγάλου Πνευματικού παπά Γρηγορίου, ίνα ακούσωμεν την θείαν Λειτουργίαν επί τη μνήμη της αγίας Μαγδαληνής. Η Καλύβη αύτη κείται εις την Μικράν Αγίαν Άνναν, επί υγράς σπηλαιώδους πτυχής, απέχει δε στάδια τινά προς δυσμάς. Η οδός πετρώδης, δροσισμένη από την πάχνην του όρθρου, αλλ' ομαλή λίαν, η δε πορεία μας την πρωινήν εκείνην ώραν λίαν ευχάριστος. Ο ναός τιμώμενος εις μνήμην της Κοιμήσεως της Θεοτόκου είναι εσφηνωμένος επί του βράχου. Ο παπά Γρηγόριος έχει αποθάνει αρτίως, άρχει δε της Καλύβης ο καλός και αγαθός αυτού υποτακτικός, ο ασκητικώτατος παπά Κοσμάς, όστις με πολλήν χαράν μάς υπεδέχθη και μας ανέψυξε μετά την θείαν Λειτουργίαν, οδηγήσας με και εις το κελλίον του οσιωτάτου Γέροντός του, το οποίον εξ ευλαβείας βαθυτάτης διατηρεί ως είχεν αυτό ότε έζη ο μέγας εκείνος Πνευματικός. Εκεί εκαθήσαμεν αρκετήν ώραν ακούσαντες τον αγιώτατον βίον του παπά Γρηγορίου εις ον εξωμολογούντο και Πατριάρχαι, και πολλά αυτού ανέκδοτα, άτινα διηγήθη με πολλήν χάριν και ο πατήρ Κοσμάς και ο Γέρων Δανιήλ. Προ τριών ετών εκοιμήθη εν Κυρίω ο παπά Κοσμάς, ευλαβέστατος ιερεύς και Πνευματικός, την ημέραν ακριβώς των Αγίων Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού».

Απήλθε προς Κύριον την 1.11.1923, κατά τον γνωρίσαντα αυτόν Γέροντα Ιωακείμ Σπετσιέρη (+1943).

Πηγες - Βιβλιογραφία:

Α. Μωραϊτίδη, Με του βορηά τα κύματα, Αθήναι 1927, σ. 153. Ιωακείμ Σπετσιέρη αρχιμ., Απομνημονεύματα, Αγιορετική Μαρτυρία 7/1990, σ. 116. Φιλίππου ιερομ., Γε-ροντικόν της Ερήμου του Άθω, Άγιον Όρος 20092, σσ. 95-97.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Α' - 1901-1955, σελ.177-179, Εκδόσεις Μυγδονία, Α' Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*